Здравейте, докторе! Пише ви майка на седмокласничка. Преди няколко дни в нета ми попадна клипче на непълнолетно момиче, което прави свирка на непълнолетно момче в Макдоналдс. Останах потресена и оттогава място не мога да си намеря. Какво става с тези младежи, д-р Врабчев? Нима наистина не знаят какво е романтика, любов? И нима животът им опира до едното чукане? Виждате, че и аз се принуждавам да използвам цинични думи, но повярвайте ми – то е от яд, и най-вече от притеснение, че и моето момиче е на тяхната възраст. Защо е толкова извратено това младо поколение? И какво ли да очакваме от следващото? Нима за децата ни няма табута?

Стефанова

Здравейте г-жо Стефанова,

Хиляди благодарности за писмото Ви до мен. Хиляди... Направо бръкнахте и то с щипка сол в раната на сърцето ми. И за нея ще стане дума, ама по-късно. А сега една изненада за Вас. Помните ли една много хубава българска песен, дето сега братята македонци кажуват, че е македонска. Така кажуват. Ама си е чисто българска, както всичко друго при тях. Ето текстът ѝ:

Лудо младо сън засънило,
на ръчица белай момина,

А мома се чудом чуди,
милно й е да го буди,
драго й е да го гледа.

Па му рекла съм те жалила,
стани лудо че е ранина.

Милно ми е да те будя,
ала слънце вече иде,
ала слънце ще ни види.

Лудо младо проговорило,
как да стана малкай моме ле,

как да стана мило либе ,
като нямам вече сила,
като ти си я изпила.
като ти си я изпила!

И сега, братя македонци, и за вас изненада! Песента е създадена по автентичния текст на поета Богомил Гудев, светла му памет и по музиката на композитора Атанас Бояджиев. И тази песен бе пята през годините от най-вълшебните български гласове в нашата българска естрада! Като започнем от Стоянка Бонева, Николина Чакърдъкова, Роси Кирилова, Ваня Костова, Деси Добрева, Севинч Ибрахим, Марги Хранова. И още... Ама най ми харесва изпълнението на тази песен от пет прекрасни много млади момичета от вокалната група „Слънчева светлина" към народното читалище в град Петрич. Фантастични са!

Чуйте ги, както и оригинала на Стоянка Бонева и преценете коя версия ви е по на сърце.

{youtube}s8Hh8BWW1M0{/youtube}

{youtube}O-C_tjv7lfE{/youtube}

И както пак казват братята македонци – тяхното изпълнение го кине сърцето ми! И не случайно тази песен вече се възприема като една автентична българска народна песен, не случайно! Ама защо така бе, братя македонци? Ами песента ни е убава! Че даже и е много убава... Ама си я напишете Вие... Па ние, българите след това ще я изпеем заедно с Вас. Ама не знам защо, не можете?! Всъщност знам - убава песен, братя, се прави от сърцето! Българското сърце!

И защо почвам с тази песен? Да ви напомня случайно притчата за влюбените от Верона, Италия – Ромео и Жулиета. Дето великият поет на всички времена сър Уилям Шекспир ги направи безсмъртни в едноименното си произведение. Да ви напомня... Ами да, същото е. Само дето балконът го няма... Ама всичко друго си и същото. Даже и слънцето дето иде да изгрее.

И сега – нещо много важно. И много, много моля да бъде разбрано и запомнено.

Не случайно винаги говоря за любене, а не за секс. Любили се двама млади. Ами ще се любят я. Нали за това са млади. Та после да се вземат. И да заживеят заедно и пак да се любят. И да се народят деца. И техните деца да се любят, та да народят деца. И така – докато свят светува – нашата България да я има. Друг начин – НЯМА!

И тук, от тази гледна точка – когато двама млади много се обичат, много се обичат и когато има желание и съгласие, повтарям, взаимно съгласие - всичко е възможно, всичко е и позволено и от тази гледна точка – всичко в любенето между тях е и нормално. Нормално – та чак се пука по шевовете на тази дума! Чак...

Та така, как беше? „Вече нямам сила, като ти си я изпила !" Виждате сама, че няма лошо. Когато има любов, когато има взаимна любов, когато има взаимност в тази любов – всичко е нормално, всичко е позволено за да може всеки да даде обич, взаимно щастие и взаимно удоволствие на човека до него, когото обича. Тогава това не е извратеност! Не е извратеност! А е един от начините на любене! Това го казвам с цялата си сериозност на един толкова преживял човек и уважаван специалист-сексолог!

А сега, за раната на сърцето ми. Дето преди малко Вие сложихте щипката сол. Никак не Ви се сърдя... Никак... Напротив. Даже съм Ви и много благодарен. Сега ще напиша една дума. Ама на срички. О-СКО-ТЯ-ВА-НЕ! Да, точно така – ОСКОТЯВАНЕ!

Не знаете за какво иде реч ли? Ами за същото. Ще кажа и няма да повтарям. Дадох обет пред Господ да не влизам в студия на телевизии, в които се говори за чукане вместо за любене. В чиито предавания всеки ден са на гости така наречените плейметки и така наречените плей- гейчета или плей–гейове. Особено в сутрешните им емисии. Има и повторения. За да може подрастващите да ги гледат, ако са ги пропуснали. То не са репортажи за тях, за тоалетите им, за колите им, за жилищата им, за „любовите" им. И така нататък... Е, и как децата ни, които сега растат да не си казват „Ами то е много лесно, защо да уча и да се мъча, ще стана проститутка, демек плей... или съответно гей, и всичко ще ми е наред!".Ами затова вече не ходя никъде. Защото свестни ТВ предавания почти не останаха. Така ли е господа другари от СЕМ? Така ли е?

И нещо още по-лошо и варварско. Ужким реалити шоу! И черешката на тортата. Едно от тях спечели една личност, която от време на време си размахваше... онова нещо! Браво! Ашколсун, тре биен! Много възпитателно! Но чудото продължава и не спира дотук. В телевизионния ефир, господа другари от СЕМ, една видна столична и много културна и ерудирана журналистка, специалистка по всичко каза(цитирам по памет): "Аз гласувах за този (за този дето си размахваше онова нещо), защото той е БОХЕМ! И затова той спечели!".
Боже, Боже – да не бях жив!

Ами тогава всички, които са в затворите на Отечеството ни, заради сексуални престъпления, като ексхибиционизъм, воайрство, педофилия и так далее, немедлено да бъдат освободени. Защото са БОХЕМИ! Немедлено!!!

Е, госпожо или госпожице, специалист по всичко – заслужихте си моето поздравление лично към Вас, с песента на Шарл Азнавур „Бохемът". Ето текстът ѝ. Само, че в него никой нищо не размахва! А мелодията – сигурен съм, че я знаете! Поне нея!

Говоря ви за време,
което не може да бъде доловено
от по-младите от 20 години.
Монмартър тогава
простираше люляците си, и те плаваха
чак до прозорците в нашите градини.
И ако нашето скромно местенце,
което ни служеше за гнезденце
не ни бе поверило своята стряха,
Ето там се запознахме,
Аз, крещящият от глад,
Ти - позираща гола, без уплаха.

Ах, бохема, ах, бохема,
Това означаваше, че сме щастливи,
Ах, бохема, ах, бохема,
ядяхме на 2 дни веднъж, разбира се.

Из кафенетата околни,
бяхме неколцина, волни
в очакване на славата звездна.
И бяхме сиромаси
със стържещи стомаси,
ние вярвахме безрезервно

И щом някое бистро
си купеше от нас платно
срещу топло ястие вкусно,
около печката отпуснати,
ние редяхме стихове тогава
и забравяхме за зимата корава.

Ах, бохема, ах, бохема,
Това означаваше, че ти си красива.
Ах, бохема, ах, бохема,
И всички бяхме гениални, разбира се.

Понякога се случваше
пред статива да се сгуша
и да прекарам нощи бели -
на картината ретуш,
гърдата да оформя с туш,
или на ханша предела,
И чак на сутринта,
ние изпращахме нощта
пред кафе със сметана,
изтощени, но окрилени,
за живота не се питахме
що е обич и що е забрана.

Ах, бохема, ах, бохема,
Това означаваше, че сме на 20,
Ах, бохема, ах, бохема,
В духа на времето ние живяхме.

Когато съдбата
ме върна обратно
на моя стар адрес,
нищо не разпознах,
ни стени, ни улици, ни праг,
на моята младост свидетели,
На стълбището горе,
търся ателието мое,

от което нищо не остана,
в своята нова премяна,
Монмартър тъжен изглежда
и към мъртвите люляци се навежда.

Ах, бохема, ах, бохема,
И бяхме млади, и бяхме щури,
ах, бохема, ах, бохема,
Това вече нищо не значи.

{youtube}hWLc0J52b2I{/youtube}

А след тази красота на душата за вестниците у нас вече не ми се говори. Пълен отврат!

Но продължавам за най-съществено. За семейството, за родителите и нашите подрастващи деца. Това са годините им преди училището!
Велика грешка е да продължаваме да разчитаме на училището. Велика!

При нас в семейството сме длъжни да възпитаваме децата ни. Как? Най-напред да се научат да обичат. И да имат ценности. Като най-важната е любовта към човека. И от тук някога да бъдат тези, които като пораснат да се обичат и тяхната любов да ражда техните деца. И това да им е предадено на достъпен за тях език, а не с недомлъвки и със забрани. Не... Още – да ги научим на отговорност. Отговорност, най-напред за самите тях. А после и за тези, които ще харесат и заобичат! И тук е мястото да се отсее плявата от житото. Любовта не е този секс – дето го показват по телевизиите. Любовта е взаимна обич, уважение и отговорност. И нищо лошо няма в нея. И най-важното – всяко нещо ще си дойде с времето. Но затова би следвало да има и съответните познания. А чак след това ще дойде и реда на училището. Ама за това пак не ми се говори... Разбираемо е защо!

Боли ме госпожо, много ме боли тази рана в сърцето ми. Защо ли? Ами погледнете нощем – колко много малки момичета вървят съвсем сами през нощта. Колко много. Та те нямат ли родители? А после, колко много убийства със сексуален мотив на такива малки момичета. Сътворени от така наречените „бохеми"! Но не онези! Не онези от песента на Азнавур. А тукашните ни, които не правят разлика в съдържанието на думите – свобода и слободия! Не правят!

Не искам така да завърша днешната си среща са Вас, драги мои читатели! Не искам!

Та затова – ето ви едно стихотворение, пак станал текст за една песен. Спомняте ли си го? Ето го:

Късен гларус над нас прелетя
бързи спомени в мрака препуснаха
и подирихме пак любовта
в топлината на устните,
но намерихме само една тишина.
Беше тихо във наште сърца
Беше тихо в очите притворени
и стояхме със тъжни лица
и се вслушвахме в спомена,
но дочувахме само една тишина.
В нощта птица пак лети
в нощта тихо тъгуваме аз и ти.
Над морето изгрява деня
и блестят върховете на мачтите
кораб вдига отново платна
да отплува със вятъра,
а в платната белее една тишина.

{youtube}qUVzDh1-puc{/youtube}

Ами да! Пак е на Богомил Гудев. И с него искам да завърша днес. И най-вече с песента, сътворена по този текст от композитора, мастер на мелодията за обич, Борис Карадимчев и изпята от вълшебника на българската естрада сър Георги Минчев! Не само светла им памет. Не само! Те - тримата, бяха и са трубадурите на нашата, човешка любов.

А когато към тази хубава песен се прибави вокалът и музикалния съпровод на групата „Щурците", тя съвсем заслужено спечели и Златния Орфей!

И затова сега се обръщам към тези млади хора, които вече чуват в сърцата си тази песен. Деца, растете и се обичай те. Винаги ще бъде светло в душите Ви, ако сте любим или любима. Винаги!

д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт